

La Rosa Simón és el prototipus de dona catalana empresària i emprenedora que té cura de la família com cap altra. Fa vint anys que el seu marit i ella van entrar en el negoci de la construcció de torres elèctriques i en fa vuit que van obrir una botiga de materials per al sector, en la qual hi treballen cinc persones i des de la qual porta la comptabilitat de l'empresa. El negoci els funciona molt bé, però els ha costat molt esforç tirar-lo endavant.

La nostra protagonista va començar en una fàbrica tèxtil, en la qual hi va treballar durant quatre anys. Temps després de casar-se va deixar-ho perquè amb el sou del seu marit podien viure, i aleshores va invertir els diners que cobrava de l'atur en la construcció d'una casa i de la botiga. Un cop acabades les obres, va llogar l'establiment durant tres anys a una empresa de cotxes fins que va creure que seria una bona idea dedicar-se a la venda de rajoles, aixetes, banys, cuines... Els crèdits, però, els torturaven.

La Rosa i el seu marit, tanmateix, sempre han anat a una: **"Sempre ho hem fet tot a mitges, i l'empresa va a nom de tots dos."** L'administració del negoci la porta ella, i quan les coses van malament intenta retallar d'allà on pot, però quan la solució passa necessàriament pel banc, ens comenta que alguns cops no la prenen seriosament perquè és una dona: **"T'ho preparen, t'ho expliquen i després diuen 'quan passi el teu home ho acabarem d'aclarir', encara que ho tingui clar, però com que ja hi estic acostumada ni em molesto."**

En un altre ordre de coses, cal destacar que la Rosa va tenir els seus tres fills quan ja treballava, primer a la fàbrica i després amb el seu marit. Compaginar la feina i fer de mare li va ser molt difícil, és clar: **"Amb la gran no sé com vaig fer-ho, només recordo que les vaig passar molt negres, mentre que amb els nens estava pel matí a casa i per la tarda els cuidava la meva mare. Quan jo arribava els posava a dormir, em bevia un got de llet amb dues galetes, perquè no tenia ganes de fer-me el sopar, me n'anava al llit, i quan ja estava relaxada l'un o l'altre cridava i, apa, a córrer. Quan van ser més grans, es passaven el dia al col·legi i en sortir un dia anaven a catequesi, un altre al gimnàs, un altre a anglès, i els tenia ocupats fins a les set o quarts de vuit, i després cap a casa."**

La vida d'una dona empresària i mare de família és sempre molt difícil, sobretot perquè cal organitzar-se el temps. Tanmateix, la Rosa ens diu que ha valgut la pena l'esforç i el sacrifici que va fer. Ara els nens ja són grans i el negoci els rutlla força bé. El mèrit del bon funcionament de l'empresa, a més, ens diu que és del seu marit, l'Antoni: **"Jo l'he seguit perquè ell m'ha empaitat. Ell ha posat la idea i jo he anat fent, encara que si jo no l'hagués acompanyat tampoc no hauriem anat enlloc."** La unitat, en un negoci familiar, és importantíssima, i aquest n'és un bon exemple.

Actualment, el matrimoni dirigeix l'empresa, la botiga i un bar que tenen llogat, on hi treballa una de les filles. La Rosa porta tots els comptes i supervisa les tres feines. A primera hora del matí passa els comptes al bar; després fa gestions als bancs; cap allà quarts d'onze arriba a la

botiga i s'hi està fins a la una. Si hi ha gent atén els clients, si no passa la facturació o prepara els pressupostos que li han demanat. Els papers que no té temps d'arreglar els fa la seva ajudanta, perquè ella no dona abast. També s'encarrega de visitar els clients i contractar la mà d'obra. Les empreses amb les que col·labora per muntar els banys i les cuines són les que li porten més maldecaps, perquè hi ha d'estar molt a sobre. Normalment, els clients acostumen a ser particulars i algun cop s'ha trobat que l'han trucat per dir-li que el fuster o l'electricista no han arribat a l'hora prevista i aleshores la Rosa els ha d'anar a buscar. Quan es troba amb aquestes situacions, ho passa molt malament: **"Això és una cosa molt desagradable. Pateixo molt, fins i tot hi somio."**

En el món empresarial no tot és una bassa d'oli, costa molt pujar una empresa i sempre sorgeixen imprevistos. Els impagats són també molt angoixants, ens explica, tot i que solen cobrar al comptat. Actualment no s'hi troben tant: **"Ara sembla que la gent compleixi més amb els pagaments, però quatre o cinc anys enrere era un martiri."** I és que quan la construcció va bé, diuen, el país va bé: **"La feina ens va molt bé. Jo, com ara, ja hi firmaria."** La Rosa va obrir la botiga després dels Jocs Olímpics de Barcelona, en el moment de pitjor crisi, però ella i l'Antoni han sabut remuntar-ho.

La nostra protagonista ven molta rajola, mobles de bany i accessoris de cuina: **"L'estil en aquest sector no canvia gaire. Les aixetes no passen de moda i les rajoles, malgrat que hi ha més oferta, ha arribat un punt que ja no en fan més, perquè així com quan vam obrir la botiga era l'època de la rajola gran, ara n'hi ha de totes les mides."** En els banys, la demanda més gran que tenen és la de rajola petita i semibrillant: **"Està de moda el gresite, que és aquella rajola de dos centímetres i mig per dos i mig. La utilitzem per la part de la dutxa i llavors quan hi posem la mampara es veu la diferència amb la resta de rajola gran del bany, i queda molt maco."**

Pel que fa al pressupost que la gent té per a cuines i banys, la Rosa ens diu que no hi ha gaire variació si ho comparem amb vuit anys enrere; la gent gasta igual. Avui es pot tenir cuina completa amb electrodomèstics inclosos per unes nou-centes mil pessetes, i un bany sencer per unes tres-centes cinquanta mil. Bona part dels pressupostos els prepara ella mateixa i quan el preu el supera, que no acostuma a succeir, avisa sempre el client, perquè després no hi hagi sorpreses.

La Rosa és tota una empresària; ho té tot perfectament controlat. S'ha espavilat sempre i ha après tot el que li ha caigut per tirar endavant una empresa d'un sector que ella no coneixia. Aquest esperit emprenedor l'ha sabut transmetre als seus fills, que li agraeixen el fet de no haver pogut estar sempre a sobre d'ells. L'Eva, la filla gran, ho aclareix: **"Si tens una mare que treballa t'espaviles molt, perquè has d'anar a tot arreu sol. Crec que és millor, aprens més aviat, sinó quan no la tens al costat sembla que vagis perdut."**

Rosa Simón - Berga (el Berguedà)